

מה שלום החיה?

מאת ובבימוי: אייל וייזר

Sometimes I Need to Walk Far Away from Where I Am to See Myself

Agnieszka Tz'zak

וידאו - אקספוזיציה (עולה כותרת הקטע, נשקף גן עדן קסום, פסל של מרדכי אנילזביץ, ארוגות
ופרדסים שוממים. עולה תמונה של צבר דוקרני).

אגניישקה:

מחשבות של כוריאוגרפית פצועה שנפרדה שלשום מחברה שלה ונמצאת על
מטוס לישראל.

עכשיו אני מבחינה בך.

את אינך, היכן שהיית לפני רגע.

מוזר,

כל מה שכונן את הקשר בינינו הוא עצם היעלמותו.

אני הייתי "המאבק מולך"

ועכשיו כשאת לא איתי,

מה נשאר ממני?

וידאו - דמות נראית הולכת על מגדל מים גדול, היא משקיפה על המושב שלמרגלותיה. נחשפות
כוורות עזובות.

אגניישקה:

מחשבות של כוריאוגרפית פצועה שנפרדה לפני שבוע מחברה שלה
וצריכה לגייס עוד כוחות כדי להסכים להיות חלשה.

מלחמת עזה התחילה והיא לבד בישראל,

והיא ממש (אבל ממש) צריכה לדבר עם מישהי.

את שוחה בחומר,

כבר יודעת שהתנגדות פוצעת.

צריך לצלול אל תוך הנפילה

התמסר אליה, להתרכז.

רק אז תוכלי להסיט את התנועה לאזורים שלא יגרמו נזק.

יש חיים במים.

ואת הרי רצית כל כך לחיות.

קטע מעבר תנועתו.

אגניישקה:

מחשבות של תיירת פולנייה, בבית קפה טבעוני בשוק הפשפשים ביפו, אחרי שסטרייט רחב לב הציע לה ג'וינט. קיץ 2014, ישראל, מלחמת עזה.

גוף פצוע זוכר, הוא למוד ניסיון.

מפלס את דרכו בין כמויות האינפורמציה האדירות המוזרמות אליו מבחוץ.

מכיר דרכים נסתרות לומר את שלו.

כשיידרש, ישמיע את קולו בתדר אחר, תדר שאינו מובן מאליו.

תדר שיהיה צריך להקשיב לו כדי לשמוע אותו.

וידאו - הדמות צועדת בין שיחים, בין הארוגות ובין הפרדסים, קול דבורים מטריד עולה ברקע, היא מבחינה בדבר מה ואז מתקדמת אל עבר המצלמה לבחון את מקומו.

אנחנו רואים את הדמות מתהלכת בין כוורות הדבורים הרוחשות.

אגניישקה:

מחשבות של תיירת פולנייה בישראל שנכנעה לחרדה, אחרי שתי אזעקות, שלושה יירוטים וסלפי עם רסיס רקטה. מנסה להבין - מי אשם בכל החרא הזה?

האמת נשארת תמיד איפה שהיא ולעולם איננה נשארת באותו מקום.

דרוש גוף גמיש, כדי להכיל את ההנחה הזו

האמת נמצאת בדילוג בין הצללים,

בין כל מקום ושום מקום.

מחשבות של תיירת פולנייה שסיננה שיחת טלפון מחברה שלה לשעבר
ויצאה לשתות בירה על חוף הים של עג'מי. ישראל, קיץ 2014, מלחמת
עזה.

אני רוצה להאמין שהגוף הוא חסר מגבלות,

אבל כאן אני מרגישה רק אותן ופחות מדי את הניסיונות להשתחרר מהן.

מתי מגיע הרגע שבו הגוף תוקף את עצמו?

האם החל כבר תהליך הקריסה

וזו רק קהות החושים שמקשה על תהליך האבחון?

מחשבות של תיירת פולנייה עם ייסורי מצפון, במחנה יהודה, ירושלים,
אחרי ויכוח עם סוחר ישראלי, שלא כל הפולנים אנטישמיים ואחרי
ששקרה שגם סבא שלה היה במחנה ריכוז. מלחמת עזה. המבצע הקרקעי
החל.

יכולנו למנוע את כל זה.

זו הרי כוראוגרפיה של קרב,

מערכת ידועה מראש של תזוזת גופים במרחב ביחס לזמן,

סט פקודות שחושף את אופן ההיווצרות של גופים צייתניים,

דימויים בימתיים שנוצרו ע"י רצון המחבר בעל הסמכות.

ווידאו - הדמות פותחת את הכוורות, מתבוננת בהן, מכניסה את אצבעה אל אחת מהן ומלקקת את
הדבש הניגר ממנה. אנחנו עוברים לשוט דינאמי של הכוורות.

קטע מחול.

אגניישיקה:

מחשבות של תיירת פולנייה מיואשת שהתקשרה לחברה שלה לשעבר כדי להתנצל. ישראל, קיץ 2014, מלחמת עזה. הוכרזה הפסקת אש.

76 הרוגים ישראלים, מתוכם 9 אזרחים,

2145 הרוגים פלסטינאים, מתוכם 1715 אזרחים.

אבק ההיסטוריה אינו רק מטפורה.

במובנו המפורש הוא ממחיש שכוחות היסטוריים חודרים עמוק לשכבות הפנימיות של הגוף:

פועלים להקשיח את תנועתם החלקה של המפרקים והחיבורים,

מקבעים אותנו בפוליטיקה מוגדרת של זמן ומקום.

עולה הדימוי של הדמות בטראנס, אוהזת בדבורים מתות. ברגע שהדימוי מתקבע. הבנות פונות לקהל, מסתובבות עם מפוח האקליפטוס (ממנו נודף ריח קטורת כנסיות) ומחלקות לבאים סוכריות דבש.

White Lie

Uriah Rein Merchav

קריין:

על שולחן הסלון בדירתה הנאה של הלנה ריין מרחב
מונח אלבום תמונות מימי ההתנדבות בקיבוץ "משמר העמק".

התמונות באלבום מסודרות בקפידה, תאריכים, תאריכים

ולידם, בכתב עדין, כותרות בגרמנית:

"עבודה ברפת, סופרת את הדקות עד למקלחת"

"נהגת הטרקטור הטובה ביותר בקיבוץ"

"שבת המלכה בחדר האוכל"

"הדיסקוטק!"

ליד תמונה שבה היא יושבת בבגד ים

לצד בריכת הקיבוץ, מופיע הכיתוב:

"טיגון עמוק".

מדי פעם, היא יוצאת לעשן סיגריה, להירגע.

כשהיא מוצאת שוב כוח, היא חוזרת לשולחן

ומספרת בגעגוע, בקול חרישי,

על האידיאולוגיה שמאחורי המעבר לקיבוץ:

על התשוקה לצאת נגד כל מה שייצג דור הוריה,

להיות חופשיה לחיות את חייה שלה.

הלנה/אוריה:

במהלך הלימודים באוניברסיטה,

הייתי פעילה מאוד, פעילה פוליטית.

היינו מאוד אמביציוזיים...

היו לנו מספיק סיבות

לרצות לשנות את העולם.

במהלך אחת הפגישות של ה"ניו לפט"

אחד החברים, שחזר מישראל,

סיפר על החיים בקיבוץ.

היה לי ברור שזה הכיוון,

שאלה החיים שאני מאחלת לעצמי.

זה נשמע לי כמו אוטופיה,

בלי היררכיה,

בלי כסף,

החיים שארצה לחיות.

משם הדברים התגלגלו מהר...

הקפאתי את הלימודים,

קניתי כרטיס טיסה.

אני זוכרת, שרק יום לפני הטיסה,

תהיתי לראשונה:

"מה לעזאזל אני עושה?"

"האם אני אעמוד בזה?"

"האם האנשים שם יהיו מסוגלים לקבל אותי,

הגרמניה?"

קריין:

הלנה נוחתת בישראל.

האוטובוס משדה התעופה עוצר מול שערי קיבוץ "משמר העמק".

מלאה בחששות, היא עוברת את תהליך הקליטה בקיבוץ.

אך, עד מהרה פחדיה מתפוגגים לחלוטין.

בקיבוץ היא פוגשת חבורה של צעירים וצעירות מכל העולם,

יהודים ולא יהודים שרוצים לחוות מקרוב את פלא החזון הציוני.

גם הם, כמוה, נפלו קסם בחיי הקולקטיב, הפלחה וחדר האוכל.

החיים הרחק מהבית, תחושת החופש והשיתופיות

מהווים קרקע פורייה לסיפורי אהבה הנרקמים תכופות

בתוך קבוצת המתנדבים ואף יותר, בין המתנדבות ובין בני הגרעין, תושבי

הקיבוץ.

הלנה/אוריה:

היה קשה מאוד להתעלם מגבי...

הוא השאיר אחריו לא מעט לבבות שבורים.

הרבה בנות התאהבו בו.

לא רק בגלל שהוא היה יפה תואר,

לא, הוא היה באמת גבר יוצא דופן,

גבר מרשים מאוד.

הוא היה ישיר,

חסר פשרות,

זה הרשים אותי מאוד.

זה מצא חן בעיניי.

"רשמית", הקשר שלנו התחיל ערב אחד, אחרי הדיסקון,

הוא הציע לכמה מאתנו להתפלח לבריכה של הקיבוץ.

לא יכולתי לסרב לו ושם...המנוול הקטן הזה,

צץ משום מקום ואחז אותי בזרועותיו,

מבלי לשאול שאלות,

ונישק אותי,

לפני כולם.

עכשיו זה כבר לא היה סוד.

מצוין.

אני יודעת, ישראלי טיפוסי...

אבל במקרה שלי, זה עבד.

לחלוטין.

התחתנו ב - 1.5.1975.

לא הרבה לפני כן, אבא שלי אובחן כחולה אלצהיימר.

הוא לא יוכל לאחל לעצמו משהו טוב יותר, "רודף הצדק הפנאטי".

אם הוא החליט שהוא רוצה לשכוח משהו, איש לא יכול היה לעצור אותו.

שבועיים לפני החתונה, אימא שלחה לי מכתב שבו היא מסבירה שהם לא יוכלו להגיע

לאור המצב הבריאותי של אבא.

אבל הי, הם לפחות שלחו מתנה,

בלנדר,

תוצרת גרמניה.

קריין:

5 ביוני, 1982, מלחמת "שלום הגליל" פורצת.

חיילי ארגון הטרור "אבו-נידאל" מתנקשים בשגריר ישראל בבריטניה.

ממשלת ישראל מחליטה לשים קץ לכוח הפלסטיני בדרום לבנון.

חיל האוויר מפציץ 9 מתקני אש"ף

ואש"ף מצדו מגיב בהפגזה כבדה על יישובי צפון ישראל.

הלנה/אוריה:

אוריה נולד שבועיים לפני המלחמה.

למלחמות מעולם לא היה תזמון טוב, לא כן?

באופן טבעי, הייתי מאוד לחוצה,

אבל זה חסר סיכוי,

לנסות לשכנע את גבי להישאר.

זה היה חשוב לו,

לצאת למילואים,

להיות חלק מהדבר הזה....

הוא האמין שאין דרך אחרת.

כולם האמינו שאין דרך אחרת.

שזו היא מלחמת אין ברירה.

קריין:

עם פרוץ המלחמה, ההוראה הרשמית שניתנה לצה"ל הייתה

להוציא את כל יישובי הצפון מטווח האש של המחבלים,

כלומר להיכנס 40 ק"מ אל תוך תחומי לבנון ו"לנקות" את השטח.

הלנה/אוריה:

"נגמור את ה-40 ק"מ ואחזור הביתה",

גדי הבטיח.

"נגמור את ה-40 ק"מ ואחזור הביתה",

זו הייתה המנטרה

"40 ק"מ ונחזור הביתה..."

קשקוש.

בטלויזיה, אנחנו רואים שהצבא מתקדם לבירות,

וכולנו יודעים שבירות רחוקה מהגבול הישראלי יותר מ-40 ק"מ,

בירות נמצאת בלב לבנון.

בגין טען שהם נכנסים, כי שם בפנים יש מחבלים נוספים.

זה היה הטיעון שלו.

זו תשובה של ראש ממשלה?

הרי תמיד יהיו שם איפשהו מחבלים נוספים.

זו כרוניקה של פחד.

אפשר לעשות הפסקה בבקשה?

(אוריה קורא מכתב מאביו)

21.6"

היום ישבנו שעות בטנק.

חיכינו, חיכינו וחיכינו...

...כתב היד הזה...

בשלב מסוים חשדנו שיש טרוריסטים בבית שמולנו

ושהם עומדים לפרוץ באש ולירות עלינו.

התחלנו לירות.

זו הייתה טעות.

פגענו באזרחים.

זה קרה רק חצי שעה אחרי ששמענו בקשר שאסף נהרג

והתחושה הייתה שהכול הולך היום ברגל שמאל.

מצד אחד יורים עלינו ומצד שני אנחנו יורים על האנשים הלא נכונים..."

קריין:

4 באוגוסט 1982, שדה התעופה של ביירות.

הלחימה בין הכוחות הסוריים והישראליים בעיצומה.

לוחמים ישראלים פצועים נכלאים בנגמ"ש בוער.

גבי, מפקד היחידה, רץ תחת אש כבדה אל עבר הנגמ"ש לחלץ את חבריו.

פגיעה ישירה של פגז הורגת אותו במקום.

הלנה/אוריה

גדי הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית

של בית הקברות בקיבוץ.

אחרי ההלוויה עזבתי את ישראל וחזרתי לפרנקפורט.

אין מנוחה ממנו...

מהכאב...

גם אם את מנסה לברוח...

הוא הולך אתך לכל מקום,

בכל זמן.

אתך בכל רגע.

אוריה לא הספיק להכיר את אבא שלו...

אני לא יודעת מה יהיה אתנו,

אני רק יודעת שכרגע אני כאן

וכך גם אוריה.

Desert of the Real

Liora Alshech

ליאורה נכנסת אל הבמה ומתבוננת בקהל. היא מתמקמת ליד הכיסא שנדלק באור לדים. היא מתקדמת אל קדמת הבמה ומסמנת למפעיל להתחיל. עולה ווידאו שבו חיילים מתעדים את עצמם רוקדים לפני היציאה לקרב לצלילי השיר Happy. ההקרנה חושפת עוד ועוד חיילים רוקדים. בזמן הזה ליאורה באיטיות מתמסרת לריקוד. הריקוד מסתיים בפתאומיות, ליאורה מסדירה את נשימתה ומתיישבת על הכיסא ומנתחת אמנותית את דימויי התצ"א המוקרנים.

ליאורה:

עצם בלתי מזהה,

כתם כהה.

נושק לפני השטח.

(פיצוץ)

המפגש מוליד צורה אבסטרקטית,

פתיינית,

חומקת מאחיזה, מהגדרה מחפצנת.

רגע לידתן של גלקסיות,

התפרצות וולקאנית

חיים הנוצרים מתוך חורבן.

נחשפת כאן אסתטיקה של עימות,

בין הצבעים הבהירים לכהים.

אבק נוצר.

ממסך. מאפיל. גרגריו הדקים נושאים עדות לחפצים וגופים אשר נמחו זה
מכבר.

ניגודיות בינארית.

(פיצוץ)

המקור עובר הפשטה.

משחקי- התשה בין קונטרסטיים, זה כנגד זה.

גם אם ידו של אחד מהם תהיה על העליונה

הוא לא יוכל למחוק את האחר,

הוא יוכל לכסותו, אך לעולם לא יוכל להסתירו,

לשמור בסוד את הטריטוריה שאליה פלש.

האור הוא ציר מרכזי, נוכח. סופח משמעות אינסטרומנטלית,

מאפשר את הראייה אבל גם מסמא אותה.

מנכיח עומק פרספקטיבי באמצעות משחקי הצללים.

המצלמה מבודדת רגע, בעזרת האור, רגע מתוך רצף של זמן אינסופי.

הדימוי האופטי הופך חומרי, מייצר תחושה סנטימנטלית, נוסטלגית.

געגוע.

אנחנו בעצם מביטים בעבודת סאונד.

אילמת.

שקטה.

חוויה של כאב, חתך קטן בפרק יד.

רגע של התקרקעות.

תחושת עצמיות מחודשת.

כשהנפש כולה מפורקת לאלפי פרגמנטים,

פתאום, שהדם ניגר והוא מוחשי וממשי,

מופיעה תחושת חיות ונשימה.

עולה סאונד של אזעקות, ליאורה פושטת את חליפתה וחושפת בגד גוף זוהר, היא מתמקמת על הבמה ומבצעת את ברכת השמש היוגית לצלילי ולמראות יירוטי כיפת ברזל.

הדימוי משתנה לתאורה ירוקה. ליאורה מסיימת את תרגילי היוגה ומתקדמת אל קדמת הבמה. היא משנה את צבע אורו של הכיסא וברגע שמתחילה המוזיקה מתחילה בקריאת התסכית למלחמת העולמות.

ליאורה:

מלחמת העולמות על פי ספרו של Herbert George Wells, דרפט 26,
באדיבות ארכיון מכון שפילברג.

חוץ. יום.

בוקר עולה על פרבר כל-אמריקאי, שכונת בתים פרטיים, בקדמתם גינות חמד
מוריקות.

שתי נשים בבגדי ספורט, עושות ג'וגינג להנאתן, שני ילדים חולפים מולם על
אופניים מנופפים להן לשלום, גבר, בגיל העמידה, המכסח את דשא ביתו,
מברך לשלום את שני הילדים, המברכים לשלום את שתי הנשים ההולכות,
המברכות בחזרה את הגבר המכסח.

בוקר חג הפסחא.

פנים. יום.

המצלמה עוברת אל תוך ביתם של ברוס וכריס,

כריס שותה את כוס הקפה שלה, כשהיא צופה בעונג דרך חלון המטבח בקים
הקטנה, לבושה עדיין בפיג'מה, אוחזת סלסלה, מלאה בביצים מקושטות.

ברוס שהתעורר לפני רגע מפתיע את כריס בחיבוק חזק מאחור.

(+)

כריס

הבהלת אותי

ברוס

חג שמח, בייבי.

(הוא מנשק אותה. השניים מביטים בקים הקטנה. ברוס לוגם מכוס הקפה של כריס)

היא כבר מצאה את כולן, הא?

(+)

אני מאושרת שטוב לה.

המצלמה עוברת אל קים הקטנה,

(+)

קים מתקרבת אל אחורי אחד השיחים, לוחשת אל תוך סדק קטן שנוצר באדמה.

(+)

אתה שם?

זה אתה ארנב?

בוא נשחק.

(+)

מרחוק אנחנו שומעים את כריס קוראת לקים.

בואי הביתה, קים. בואי הביתה.

חוץ. יום. ביתם של ברוס וכריס.

אל רחבת הכניסה של הבית נכנס הרכב המסחרי של ג'ודית וניק, הוריה של כריס.

המשפחה יוצאת כולה לברך את סבא וסבתא לשלום.

ניק, קורא לקים הקטנה:

נסיכה שלי!

קים

סבא!!!

ג'ודית

מזל שיצאנו מוקדם

סגרו את הגשר מעל הנהר

היינו צריכים לעשות עיקוף נוראי.

המשפחה, בהרכב מלא, נכנסת אל תוך הבית.

יום. חוץ. כביש מהיר.

מבט עילי על היי ווי עמוס. נראה שהתנועה מתנהלת כסדרה,

לפתע נראה שחלק מהמכוניות מאטות את קצב נסיעתן.

חלקן סטות ממסלולן ועוצרות בצד הדרך.

נהגים מודאגים יוצאים מתוכן לבדוק מה ארע.

התנועה נפסקת לגמרי.

אנחנו מבחינים שהכביש המהיר מתמלא אט אט בסדקים.

יום. חוץ. גינתם של ברוס וכריס.

הגברים מתפעלים במרץ את עמדת הברביקיו בסמוך לבריכה.

במטבח הבית.

הנשים נמצאות בעיצומה של שיחת נפש.

ג'ודית

אז מותר כבר לספר לאבא?

כריס

אימא, רק מחודש שלישי מותר.

ג'ודית

כבר חשבתם איפה יהיה חדרו של יורש העצר?

כריס

למעלה, ליד החדר של קים הקטנה.

היא מאוד בודדה, מאז המעבר...

ג'ודית

מסכנונת.

כריס

בחודש האחרון היא שומעת דברים

ג'ודית

באמת?

כריס

כן, מתיידדת עם מפלצות מתחת לאדמה. שומעת קולות.

ג'ודית

זה לא פשוט לעבור בית בגיל כזה. מי כמוך יודעת? כשאנחנו עברנו לוואלי, את היית במשבר נוראי....

לפתע ג'ודית נראית מהורהרת, היא נשענת על הדלפק ואוחזת בראשה)

הרגשת את זה?

כריס

את מה?

ג'ודית

לא יודעת, אולי אני מדמיינת, אני כנראה עייפה מהנסיעה.

כריס

למזוג לך כוס מים?

אימא, אולי תשבי.

את חיוורת.

ג'ודית

אני לא יודעת מה יש לי, אולי הלחץ דם, אבא שלך שיגע אותי בדרך לכאן...

כריס, בואי לכאן, את חייבת לראות את זה.

פוינט אוף ויו. ג'ודית.

מחלון המטבח אנחנו יכולים לראות סדקים גדולים שנוצרו בכניסת הבית.

בשמיים מתקדמת לה סופת ברקים.

הגברים נכנסים בחופזה אל המטבח.

ברוס

היי בייבי, הרגשתם את זה גם כאן? הכול בסדר?

הייתה רעידת אדמה קטנה, לא?

או שזה אבא שלך שלא מפסיק להשקות אותי עם הבאדוויזר שלו...

ניק

אל תעשה מזה סיפור, בן.

ג'ודית, אנחנו נהיה צריכים לחכות עוד הרבה זמן בשביל הנקניקיות?

ומה עם הנסיכה הקטנה שלי?

היא הרי הבטיחה לעזור.

כריס

חשבנו שהיא אתכם.

חוץ. גינת ביתם של ברוס וכריס.

קים אוחזת ביד אחת ביצת פסחא נוספת שמצאה

וביד השנייה בודקת את קווי המתאר של סדק שנוצר באדמת הגינה של הבית.

משב רוח חם מבדר את שיערה,

היא מפנה את מבטה אל השמיים,

אל סופת הברקים המתקרבת.

פנים ביתם של ברוס וכריס.

כריס עולה במהירות לחדרה של קים, שלושת הנותרים עומדים מול הטלויזיה

הדולקת. מבוהלים.

קריין חדשות הטלויזיה המקומית מראיין את אחת מנשות הפרבר.

שכנה

התקשרתי למשטרה אבל אמרו לי שאני צריכה לקחת כדורי הרגעה.

כבר חודש כל הבית שלנו רועד, חפצים זזים ונופלים ולאף אחד לא באמת
אכפת. שכנים של שכנים אמרו שמישהו ספר להם ששומעים קידוחים וחפירות
מתחת לאדמה. זה פחד אלוהים. פחד.

(השלישייה מתנתקת מהטלוויזיה, הם מתחילים בחיפושים אחר קים הקטנה,
היא לא נמצאת בקומת הקרקע). ברוס קורא לכריס שנמצאת בקומה העליונה.

כריס, קים אתך?

הבית מזדעזע, הפעם הזעזוע חזק בהרבה מקודמו. מנורת הסלון מתנדנדת
מצד לצד, הטלוויזיה נופלת לרצפה ומתנפצת לרסיסים.

ג'ודית

אלוהים אדירים, ניק, משהו זז שם.

יש שם משהו מתחת לאדמה

(ניק אווז בידה של ג'ודית)

(כריס יורדת בריצה במדרגות)

קים? קים? איפה קים? ברוס, איפה קים?

היא הייתה אמורה להיות אתכם, לא? היא הייתה אמורה להיות אתכם!

חוץ, גינת ביתם של ברוס וכריס.

המשפחה יוצאת בריצה החוצה.

השלושה מבחינים שבאדמת גינת הבית נוצר מכתש גדול, כמו אחרי פגיעה של
מטאור,

עשן עולה מן המכתש.

בסמוך לו הוא מוצא את סלסלת ביצי הפסחא של בתו זרוקה ולידה ביצה
מרוסקת.

בשם כל הרוחות צאו מהבתים, סכנת קריסה!

(שכן צועק מרחוק)

אחרוני השכנים יוצאים מהבתים החוצה, מביטים בהרס, זכוכיות חלונות
בתייהם מנופצות, מכוניות שוכבות על צדן במרכז הכביש, זעקות שבר.

ואז שקט. שקט מטריד.

אנשי הפרבר המומים, מסדירים את נשמתם.

ברוס מביט אל עבר התהום שנפערה,

רשת עצומה של מנהרות תת קרקעיות נחשפת.

עיר שלמה התקיימה מתחת לביתו מבלי שהרגיש. (להוסיף כאן עוד מנהרות)

מצלמה עולה ברוס על סף המכתש, רוכן על ברכיו, פורש את זרועותיו לצדדים
וזועק זעקה, מפלחת לב, של זה הדורש נקם.

ליאורה מתחילה לנהום נהמה חזקה שהופכת לזעקה קורעת לב.

אין להציג, לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או
לקלוט בכל דרך אחרת כל חלק שהוא מהמחזה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר
הכלול במחזה זה אסור בהחלט, אלא באישור מפורש בכתב מהמחזאי. יוני 2015 . ©